

מאמר מגן וצינה רשב"י לדורו

תאנא (ישעיה נד ט) מי נח אקרון, דהוא גרים דאקרון על שמייה. אמר רבי יוסי, (שם) זאת לי מאי קא מיירי. אלא אמר קודשא בריך הוא, מי נח גרמו לי, דאגלי זאת בעלמא. דכתיב (שם נט כא) ואני זאת בריתי אותם, (בראשית ט יב) זאת אות הברית וגו', (שם פסוק יג) את קשתי נתתי בענן. כלומר לית מאן דאשגח אלא ליקרא דשמי דרמיזא בזאת. ומאן גרים ליה, מי נח.

שנינו (ישעיה נד ט) הם נקראו מי נח, שהוא גרם שנקראו על שמו. אמר רבי יוסי, (שם) זאת לי, מה זה אומר? אלא אמר הקדוש ברוך הוא, מי נח גרמו לי שאגלה זאת בעולם, שכתוב (שם נט כא) ואני "זאת" בריתי אותם, (בראשית ט יב) "זאת" אות הברית וגו', (שם פסוק יג) את קשתי נתתי בענן, כלומר אין מי שמשגיח אלא לכבוד שמי שרמוז בזאת. ומי גרם לו? מי נח.

ב"מאמר מגן וצינה רשב"י לדורו" מבואר כי רשב"י בתפלתו היה מבטל את הגזרות והדינים מבני דורו, עד שבימיו לא הוצרכה הקשת להראות, כי היה מגן בזכותו על הדור. (הקדמת "מתוק מדבש" על המאמר בזהר פר' ויקרא דף טו ע"א)

להפצה חינם

052-7151890 | 050-4113653

ארגון בחגוי הסלע ת.ד. 628 מבריה

קול התור המוקד הטלפוני

073-2338833

חגוי הסלע

קול התור אל האור

מאמר מן וצניח
רשב"י לדורו

מכאן סימן לחסיד צדיק שלא מתגלה הקשת הזו בימיו, ולא צריך העולם בימיו לאות הזאת. ומי הוא? אותו שמבקש רחמים על העולם וראוי להגן עליו, כמו רבי שמעון בן יוחאי, שלא צריך העולם בימיו את האות הזאת, שהרי הוא היה אות סימן בעולם.

שלא היתה גזרה שנגזרה על העולם למעלה שלא מבטל אותה, והינו מה שכתוב (שמואל ב כג ג) מושל באדם. הקדוש ברוך הוא מושל באדם. ומי מושל בקדוש ברוך הוא כביכול? צדיק. שהקדוש ברוך הוא גוזר, והוא מבטל.

מכאן סימנא לחסידא זכאה, דלא אתגלייא האי קשת ביומיו, ולא אצטריך עלמא ביומיו להאי אות. ומאן איהו. ההוא דבעי רחמי על עלמא, ואתחזי לאגנא עלוי. כגון רבי שמעון בן יוחאי, דלא אצטריך עלמא ביומיו להאי אות, דהא הוא אות סימנא בעלמא הוה.

דלא הוה גזרה דאתגזר על עלמא לעילא, דלא מבטל לה. והינו דכתיב, (שמואל ב כג ג) מושל באדם, קודשא בריך הוא מושל באדם. ומי מושל בקודשא בריך הוא כביכול. צדיק. דקודשא בריך הוא גזיר, ואיהו מבטל.

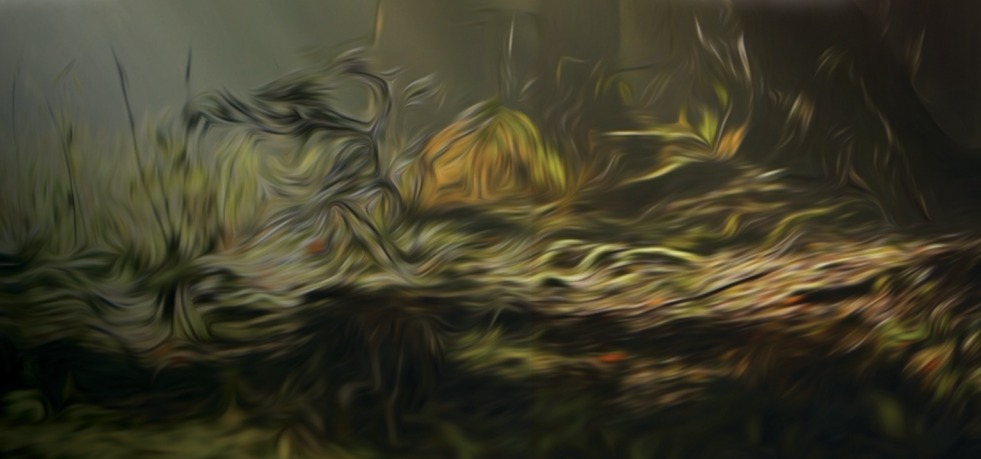

עד שהיו הולכים, נכנסו לאותו כרם. ראו נחש אחד שהיה בא, ופיו פתוח, (והיה לוחש בלשונו) ולוהט בארץ בעפר. נער בגדיו רבי שמעון והכה ידו בראש הנחש, שכך הנחש, הנמיד את פיו וראה לשונו רוחשת. אמר לו: נחש נחש, לך ואמר לאותו הנחש העליון שהרי רבי שמעון בן יוחאי מצוי בעולם. הכניס את ראשו לנקב של עפר אחד, ואמר: גוזר אני, כשם שהתחתון חזר לנקב העפר, כך העליון יחזר לנקב תהום רבה.

רחש רבי שמעון בתפלה. עד שהיו מתפללים, שמעו קול אחד: ממני המות, הכנסו למקומכם. המכות של המשחיתים לא שורות בעולם, שהרי רבי שמעון בן יוחאי בטל אותן. אשריך רבי שמעון, שרבונך רוצה בכבודך על כל בני העולם. במשה פתוב (שמות לב יב) ויחל משה וגו', שמשמע שאחז אותו פרגוד, ואתה רבי שמעון גוזר, והקדוש ברוך הוא מקיים. הוא גוזר, ואתה מבטל.

עד דהו אולי עאלו בההוא כרם. חמו חד חוץ דההו אתי, ופומיה פתיחא (נ"א והוה לחיש בלישניה), ומלהטא בארעא בעפרא. אשתניק רבי שמעון, וקטפר ידוי ברישיה דחוץ, שכיך חוץ, מאיך פומיה. וחקמא לישניה מרחיש. אמר ליה חוץ חוץ, זיל ואימא לההוא חוץ עלאה, דהא רבי שמעון בן יוחאי בעלמא שכיח. עייליה לרישיה לחד נוקבא דעפרא. אמר גוזר אנא, כשם דתתאה אתחזר לנוקבא דעפרא, כן עלאה יתחזר לנוקבא דתהומא רבא.

רחיש רבי שמעון בצלותא, עד דהו מצלי שמעו חד קלא, פוטקרא דקיטפא עולו לאתריכו, קטפירא דבוריני לא שראן בעלמא, דהא, רבי שמעון בן יוחאי בטיל לון. זכאה אנת רבי שמעון, דמארך בעי ביקרך על כל בני עלמא. במשה פתיב (שמות לב יב) ויחל משה וגו', דמשמע דאחיד ליה פרגודא, ואת רבי שמעון גוזר, וקודשא בריך הוא מקיים. הוא גוזר, ואנת מבטל.

כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי שְׂיֹס אֶחָד הָיָה
יּוֹשֵׁב עַל הַדְּלֵת שֶׁל שַׁעַר (מַעֲרַת) לֹד, הַרִים
עֵינָיו וְרָאָה שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ מְאִירָה, וְהַסְתִּירָה אֹרֶחַה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים. בֵּינְתַיִם
נִחַשְׁדָּה הָאֹר, וְנִרְאָה בְּשֶׁמֶשׁ שָׁחַר וְיָרַק.
אָמַר לוֹ לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, בֵּא אַחֲרַי בְּנִי,
וְנִרְאָה שְׁהַרִי וְדַאי נִגְזָרָה גְזָרָה לְמַעְלָה,
וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְהוֹדִיעַ לִי,
שְׂוֹדַאי שְׁלֹשִׁים יוֹם תְּלוּי אוֹתוֹ הַדְּבָר
שֶׁנִּגְזָר לְמַעְלָה, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ
עוֹשֶׂה עַד שְׂמוֹדִיעַ לְצַדִּיקִים. זֶהוּ שְׂכַתוֹב
(עַמּוֹס ג' ז) כִּי לֹא יַעֲשֶׂה ה' אֱלֹהִים דְּבָר
כִּי אִם גְּלָה סוֹדוֹ אֶל עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים.

כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, דְּיוֹמָא חַד הָוָה
יְתִיב אַבְבָּא דְּתַרְעָא (נ"א דַּמַּעֲרַתָּא) דְּלֹד,
זְקַף עֵינָיו, חָזָא שְׂמֶשׂא דְּנַהִיר, וְאַסְתִּים
נַהוּרָא ג' זְמַנִּין, אַדְהֵכִי אֶתְחַשְׁדָּה נַהוּרָא,
וְאַתְחַזִּי בֵּיה בְּשֶׁמֶשׂא אוֹכְמָא וִירוֹקָא. אָמַר
לִיה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, תָּא אַבְתְּרָאי בְּרִי,
וְנַחֲמִי דְהָא וְדַאי גְזָרָה אֶתְגְּזֹר לְעִילָא,
וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאוֹדְעָא לִי,
דְּוֹדַאי תְּלַתִּין יוֹמִין תְּלִיָא הַהוּא מְלִתָּא
דְּאַתְגְּזֹר לְעִילָא. וְלֹא עָבִיד קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, עַד דְּאוֹדְעִיה לְצַדִּיקָיָא, הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (עַמּוֹס ג' ז) כִּי לֹא יַעֲשֶׂה יְיָ אֱלֹהִים
דְּבָר כִּי אִם גְּלָה סוֹדוֹ אֶל עַבְדָּיו הַנְּבִיאִים.

זו צדיק ה' צדקות אהב ישר יחזו פנימו.

בין כך ראה שהאיר השמש ועבר אותו השחור. אמר רבי שמעון, ודאי שהעולם התבטש. נכנס לביתו ודרש, (תהלים יא ז) כי צדיק ה' צדקות אהב ישר יחזו פנימו. מה הטעם כי צדיק ה' צדקות אהב? משום שישר יחזו פנימו. מה זה פנימו? הפנים העליונים של כל העולם, שצדיקים לבקש רחמים ממנו על כל מה שצדיקים.

אדוקי חמא דנהיר שמשא, ואתעבר ההוא אוקמא, אמר רבי שמעון, ודאי הא עלמא אתבסם, עאל לביתה ודרש, (תהלים יא ז) כי צדיק יי' צדקות אהב ישר יחזו פנימו. מאי טעמא כי צדיק יי' צדקות אהב, משום דישר יחזו פנימו. מאי פנימו? פנים עלאין דבני עלמא, בעון למבעי רחמי מניה, על כל מה דאצטריקן.

להפצה חינוך

052-7151890 | 050-4113653
ארגון בחגוי הסלע ת.ד 628 טבריה

קול התור המוקד הטלפוני
073-2338833

בגד זסלע
קול התור אל האור